

Dibuix d'Alfonso Ruano.

Fernando Lara

Te'n recordes ara de quan, sent encara petit, vares mirar aquell grup d'homes que eren a la platja i et vares prometre a tu mateix: *Mai no seré com ells. Ni seré calb ni tendré panxa. Si arribàs a ser així, em suïcitaria.*

Te'n recordes ara, perquè estàs veient per l'ordinador les fotografies que acabes de rebre i que t'esclaten davant dels ulls. Aquest individu, sense a penes cabells i amb el greix rebentant la camiseta, aquest individu que somriu com un babau en la fotografia d'equip abans del partit, aquest inútil que aixeca amb poca manya la cama a l'alçada d'una pilota més o menys propera, aquest ets tu, aquest és el teu cos, aquest és el reflex d'allò en què físicament t'has convertit. Mai no hauries d'haver jugat el "partit benèfic entre artistes i toreros" en el qual, al final, hi vares participar per complaure als qui, amb especial insistència, t'hi havien convidat.

T'hi hauries d'haver negat, amb la mateixa determinació que poses a ocultar la teva edat a tot el món; mai no hauries d'haver dir que sí a la befa de mostrar en públic allò que tant de rebuig et provoca cada dia veure en el mirall del lavabo o que et repel·leix quan arriben les vacances de l'estiu.

¿I tu t'atreveixes a anomenar-te actor, amb aquest cos, deformat pels anys, per una vida no precisament sana; aquest cos del qual un dia te'n vares sentir orgullós i al qual t'has atrevit a sotmetre a la seminuesa d'un equipatge de futbol; aquest cos que veus reproduir-se en desenes d'imatges fixant-ne el ridícul per sempre? Hi sobra i hi falta de tot, en unes carns ja flàccides, decadents pel pas del temps, subjectes a un procés de deteriorament que sempre et vares entossudir a negar perquè series capaç de resistir-lo, perquè *s'ha de vèncer el cos, i no que ell et vençi a tu*, perquè *un sap com controlar i dominar el propi físic* i altres teories amb què cercaves autoconvèncer-te.

Mira't de veritat, pobre al·lot, en aquesta imatge en què un joveçà es-pigat, atlètic, que ben bé podria fill teu, t'acaba de deixar en terra després d'un bon dribletge. Que no la vegi cap productor, cap director, perquè si ja a penes et criden per interpretar cap paper, deixaran de fer-ho definitivament. Recorre a Mefistòfil, per si li queda qualque racó en aquest infern en què no creus i que et torni, Faust de via estreta, alguna engruna de la perduda i llunyana felicitat.

Te'n recordes, ara, d'aquella promesa de nin i decideixes que hi has de respondre. Si la infància és l'única pàtria verdadera, també és la terra a la qual s'ha de romandre fidel, el moment al qual s'ha de retre justícia complint els compromisos que aleshores es varen contreure. I encara no saps com ni quan exactament ho faràs, però, en aquest instant, ja no et queda cap dubte que el suïcidi és la teva única sortida possible. ■